

Arrest

nr. 214 231 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 27 maart 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 27 maart 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die de verzoekende partij op 4 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2017 werd ingediend door

*[M.M.,P.] (R.R.: [...])
nationaliteit: Congo (Dem, Rep.) geboren te [...] op [1964]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing,

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam in België aan op 17.10.2010 met een geldig visum en een geldig verblijf tot 16.11.2010. Betrokkene verzuimde echter na het verlopen van haar visum om terug te keren naar haar land van herkomst. Betrokkene verbleef illegaal in België tot haar asielaanvraag d.d. 27.08.2012. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.10.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 06.11.2012 met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar derde asielaanvraag werd afgesloten op 09.11.2012 met een beslissing 'weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedures - namelijk anderhalve maand voor de eerste, zeven dagen voor de tweede en één dag voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02; 10.2000)

Betrokkene beroept zich op haar duurzame en ernstige relatie met dhr. [V.F.] (R.R. [...]) van Belgische nationaliteit, met wie zij sinds januari 2011 een relatie zou gehad hebben, dat zij sinds februari 2012 met hem zou samengewoond hebben, dat hij een testament liet opstellen waarbij het grootst beschikbare deel van zijn nalatenschap aan haar legateerde maar dat hij overleed op 30.11.2016 waarbij zij expliciet als levenspartner werd vermeld op de overlijdenskennisgeving. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan

terugkeren. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de huwelijksvoltrekking tussen haar en haar partner werd geweigerd door de burgerlijke stand op 06.07.2012. Dit werd bevestigd door het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg op 19.11.2012 en door het Hof van Beroep d.d. 05.03.2014 omdat er ernstige vermoedens waren van een schijnhuwelijk. We stellen dus vast dat hun relatie reeds grondig onderzocht werd door de bevoegde diensten en dat besloten werd dat er voldoende bewijs aanwezig is dat hun voorgenomen huwelijk er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap aan te gaan doch wel om mevrouw een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde stukken namelijk het testament van dhr. [V.], de overlijdensaankondiging van dhr. [V.] en van zijn vader en de verklaring van de huisarts dat zij mantelzorg verschaft aan dhr. [V.] veranderen niets aan de voorgaande vaststelling. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort 'hoger beroep' vormen tegen de weigering van hun huwelijksvoltrekking nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Bovendien kan betrokkene zich door het overlijden van haar partner op 30.11.2016, niet meer nuttig beroepen op deze relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar nicht, [N.,P.] legaal in België zou verblijven en ernstige medische problemen heeft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een loutere vermelding van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Evenmin wordt er een medisch attest voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw [N.P.] mantelzorg nodig zou hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan mevrouw [N.M.] een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkenen eventueel kunnen terugkeren naar België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en/of veiligheid zijn in hoofde van betrokkene die een toekenning van een verblijfsstatuut zouden verhinderen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene bijna 6,5 jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij een verregaande integratie opgebouwd zou hebben, dat zij diverse cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, en dat zij één getuigenverklaring voorlegt evenals vier attesten Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op dezelfde dag ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die de verzoekende partij eveneens op 4 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mevrouw,
Naam, voornaam: [M.M.,P.]
geboortedatum: [1964]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Reden van de beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.12.2012, haar betekend op 11.12.2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing blijk geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat verzoekster zich in het kader van haar 9bis-aanvraag ‘niet meer nuttig kan beroepen’ op de duurzame relatie en samenwoning van bijna 6 jaar, dewelke verzoekster met haar Belgische partner heeft gehad, omdat haar partner is overleden op 30.11.16!?”

aangezien evidentierwijze een dergelijk lange én intense situatie er bij verzoekster voor gezorgd heeft dat zij hier verregaand geïntegreerd is én duurzaam lokaal verankerd;

aangezien voorts niet ontkend kan worden dat het spijtige overlijden van haar partner verzoekster in een prangende humanitaire situatie heeft geplaatst;

aangezien voorts nergens uit de 9bis-aanvraag van verzoekster blijkt dat - zoals de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt - zij met het voorbrengen van het testament van haar partner, zijn overlijdensbrief, het attest van de huisdokter m.b.t. de mantelzorg, dewelke verzoekster verschaftte t.a.v. haar partner etc. een soort van 'hoger beroep' heeft willen aantekenen tegen de weigering van haar huwelijksvoltrekking;

aangezien verzoekster met deze stukken zoals ten overvloede blijkt uit haar 9bis- aanvraag uitsluitend haar integratie, duurzame lokale verankering én prangende humanitaire situatie mee heeft willen aantonen;

aangezien het tenslotte uiteraard niet opgaat om te stellen dat de stukken, dewelke dateren van na de eindbeslissing weigering huwelijksvoltrekking én dewelke inhoudelijk - gelet op hun juridische draagwijdte - veelzeggend zijn, niets kunnen veranderen aan het feit dat er een weigering huwelijksvoltrekking is geweest daar deze stukken weldegelijk een relevantie hebben in de beoordeling van de echtheid van de relatie - hetwelke een evoluerend gegeven is - van verzoekster te beschouwen in het kader van een aanvraag 9bis;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 26.09.17 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 26.09.17 aan verzoekster betekend op 04.10.17 dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing kunnen op duidelijke wijze de juridische

en feitelijke overwegingen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris waarom volgens hem de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. De verzoekende partij toont een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet concreet aan.

2.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoor bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde in casu dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

2.3.1. De verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing blijk geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat zij zich in het kader van haar aanvraag niet meer nuttig kan beroepen op een duurzame relatie en de samenwoning van bijna 6 jaar met haar Belgische partner, omdat deze laatste is overleden op 30 november 2016. Zij stelt dat deze lange en intense situatie ervoor heeft gezorgd dat zij verregaand is geïntegreerd, alsook duurzaam lokaal is verankerd. De verzoekende partij merkt ook op dat het overlijden van haar partner haar in een prangende humanitaire situatie plaatst.

De verzoekende partij verduidelijkt verder dat nergens uit haar aanvraag blijkt dat zij – zoals de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk voorhoudt – met het neerleggen van meerdere stukken inzake haar relatie een ‘*hoger beroep*’ heeft willen aantekenen tegen de weigering van huwelijksvoltrekking. Zij geeft aan dat zij met deze stukken enkel haar integratie, haar duurzame lokale verankering en haar prangende humanitaire situatie heeft willen aantonen. Zij is dan ook van mening dat het niet opgaat om te stellen dat deze stukken – die dateren van na de eindbeslissing inzake de weigering van huwelijksvoltrekking – niets kunnen veranderen aan het feit dat er een beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking is geweest en dat deze stukken wel een relevantie hebben in de beoordeling van de ‘*echtheid*’ van de relatie, die volgens de verzoekende partij een evoluerend gegeven is. De verzoekende partij stelt dat de eerste bestreden beslissing niet is gestoeld op een correcte feitenvinding.

2.3.2. Wat betreft de relatie met de heer V. oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene beroept zich op haar duurzame en ernstige relatie met dhr. [V.F.] (R;R; [...]) van Belgische nationaliteit, met wie zij sinds januari 2011 een relatie zou gehad hebben, dat zij sinds februari 2012 met hem zou samengewoond hebben, dat hij een testament liet opstellen waarbij het grootst beschikbare deel van zijn nalatenschap aan haar legateerde maar dat hij overleed op 30.11.2016 waarbij zij expliciet als levenspartner werd vermeld op de overlijdenskennisgeving. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar tand van herkomst kan terugkeren. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de huwelijksvoltrekking tussen haar en haar partner werd geweigerd door de burgerlijke stand op 06.07.2012. Dit werd bevestigd door het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg op 19.11.2012 en door het Hof van Beroep d.d. 05.03.2014 omdat er ernstige vermoedens waren van een schijnhuwelijk. We stellen dus vast dat hun relatie reeds grondig onderzocht werd door de bevoegde diensten en dat besloten werd dat er voldoende bewijs aanwezig is dat hun voorgenomen huwelijk er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap aan te gaan doch wel om mevrouw een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde stukken namelijk het testament van dhr. [V.], de overlijdensaankondiging van dhr. [V.] en van zijn vader en de verklaring van de huisarts dat zij mantelzorg verschaftte aan dhr. [V.] veranderen niets aan de voorgaande vaststelling. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort 'hoger beroep' vormen tegen de weigering van hun huwelijksvoltrekking nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Bovendien kan betrokkene zich door het overlijden van haar partner op 30.11.2016, niet meer nuttig beroepen op deze relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Er dient daarnaast op lezing van de eerste bestreden beslissing te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens rekening heeft gehouden met de elementen van lang verblijf en integratie zoals ingeroepen door de verzoekende partij. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde hieromtrent als volgt: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene bijna 6,5 jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij een verregaande*

integratie opgebouwd zou hebben, dat zij diverse cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, en dat zij één getuigenverklaring voorlegt evenals vier attesten Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Met zijn motivering geeft de gemachtigde van de staatssecretaris op zich niet aan te betwisten dat de verzoekende partij kan terugvallen op een lang verblijf en een welbepaalde integratie in België, die al dan niet het gevolg is van haar relatie met de heer V. Hij spreekt zich hier verder evenwel niet over uit, waar hij de mening is toegedaan dat de verzoekende partij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op haar lang verblijf en integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij geeft verder aan dat de verzoekende partij niet aantoonde waarom haar eerdere relatie met de heer V. op zich haar op dit moment dan nog verhindert om terug te keren naar Congo (D.R.C.) om aldaar een aanvraag in te dienen. Hierbij wijst hij op het overlijden van de heer V. eind 2016. Dit gegeven wordt niet betwist. De verzoekende partij toont niet aan dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens. Evenmin toont zij – door te wijzen op de integratie die het gevolg zou zijn van deze relatie, waarvan evenwel wordt geoordeeld dat deze evenmin van aard is te rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend – het kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling aan.

De motivering in de eerste bestreden beslissing dat de voorgehouden relatie van de verzoekende partij reeds is onderzocht en dat de huidige procedure niet kan worden gebruikt als een soort '*hoger beroep*', dient verder te worden beschouwd als een bijkomend en overtollig motief. Er blijkt niet dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij haar argumentatie inzake de beoordeling van de echtheid van de relatie.

De beoordeling dat de aangevoerde verblijfsstermijn en de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden, is verder volledig in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door louter te stellen dat haar relatie met de heer V. ervoor heeft gezorgd dat zij verregaand is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, weerlegt de verzoekende partij de voormelde motivering niet en toont zij niet aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat de ingeroepen elementen niet van aard zijn dat deze haar verhinderen om terug te keren naar haar herkomstland, om van daaruit bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging de verblijfsaanvraag in te dienen.

De verzoekende partij concretiseert voor het overige niet op welke wijze het overlijden van de heer V. eind 2016 haar in haar huidige situatie in een prangende humanitaire situatie plaatst die haar verhindert de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

2.3.3. De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift verder niet in op de motieven van de eerste bestreden beslissing inzake de vernietigde instructie van 19 juli 2009, haar verblijfshistoriek, de duur van de asielprocedures, het gebrek aan gevaar voor openbare orde en de aanwezigheid van haar '*nicht*' in België. Zij betwist in casu dus niet dat deze elementen niet kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

2.3.4. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook

niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Het middel is ongegrond.

2.6. De verzoekende partij heeft geen middel ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS